

[POKIEŁZNAĆ SIĘ *vb pf*

o oraz e prawdopodobnie jasne (tak w po- oraz Cn w kielzać).

fut 3 pl pokiełzną się. ◇ praet 2 sg m -ś się pokiełznął.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Upaść, przewrócić się; przen:

pokiełznąć się na czym: Návroć fię Izraelu aż do Iehowy Bogá fwego/ boś fię pokiełznął [corruisti] ná niepráwości twej. BudBib Os 14/2 (Linde).

Szereg: »pokiełznąć się i poginać«: Gdy obrocon będzie nieprzyiaćiel moy ná zad/ pokiełzną fię y poginą [impignent et peribunt] przed tobą. BudBib Ps 9/3 (Linde).

Formacje współrdzenne cf KIEŁZAĆ SIĘ.

KW, JDok